

ວຽກງານອັນສັກສິດແຫ່ງສະຫວັດດິການ

ໂດຍ ອະທິການ ເອັຈ ເດວິດ ເປີຕ໌ນ

ອະທິການຄວບຄຸມ

ສະບາຍດີອ້າຍເອ້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ. ໃນປີ 1897, ຕອນທ່ານເດວິດ ໂອ ມິກເຄ ເປັນໜຸ່ມ ເຜີນໄດ້ ຢືນຢູ່ໜ້າປະຕູ
ມີຖືປື້ມຫົວນ້ອຍເຫລັ້ມໜຶ່ງກ່ຽວກັບສາສນາຈັກ. ຕອນເປັນຜູ້ສອນສາສນາຢູ່ເມືອງສະເຕີລິງ ປະເທດສະກັອດ
ແລນ, ເຜີນໄດ້ເຮັດແບບນີ້ຫລາຍໆເທື່ອ. ແຕ່ໃນມື້ນັ້ນ, ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງມີທ່າທາງເມື່ອຍລ້າ ໄດ້ເປີດປະຕູ ແລະ
ຢືນຕິໜ້າເຜີນ. ນາງນຸ່ງເຄື່ອງແບບປີເປັນລະບຽບ, ແກ້ມນາງໂຫວ້ ແລະ ຜົມກໍປີຫວີ.

ນາງໄດ້ເອົາປື້ມຫົວນ້ອຍທີ່ແອວເດີ ມິກເຄ ໃຫ້ນາງ ແລະ ນາງໄດ້ເວົ້າຄຳທີ່ເຜີນຈະບໍ່ເຄີຍລືມວ່າ:

“ປື້ມຫົວນ້ອຍນີ້ຈະຊ່ຽວໃຈໃຫ້ຂ້ອຍໄດ້ບໍ່?”

ປະສົບການນີ້ມີຜົນສະທ້ອນອັນເລິກຊຶ່ງຕໍ່ຜູ້ສອນສາສນາໜຸ່ມ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ເຜີນໄດ້ຂຽນວ່າ, “ຕີຈາກນັ້ນມາ
ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນ ວ່າສາສນາຈັກຂອງພຣະຄຣິດຄວນເປັນຫ່ວງນຳຄວາມລອດທາງຝ່າຍ ໂລກ
ຂອງມະນຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງອອກຈາກບ້ານຂອງນາງມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່ານາງມີຄວາມຂົ່ມຂຶ້ນໃນໃຈຕໍ່ມະນຸດ
ແລະ ພຣະເຈົ້າ, ນາງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຈະຮັບເອົາພຣະກິດຕິຄຸນ. ນາງຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ
ທາງຝ່າຍ ໂລກ, ແລະ ບໍ່ມີອົງການໃດ, ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້, ໃນເມືອງສະເຕີລິງຈະສາມາດຊ່ອຍນາງໄດ້.”¹

ຊາວສາມສິບປີຫລັງຈາກນັ້ນທີ່ໂລກມີບັນຫາອັນໜັກໜ່ວງທີ່ເອີ້ນວ່າ ການຕົກຕໍ່າທາງດ້ານເສດຖະກິດ
ອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ໃນຊ່ວງເວລາດຽວກັນນັ້ນ, ໃນວັນທີ 6 ເດືອນເມສາ ປີ 1936, ປະທານຣີເບີ ເຈ ກະແລນ
ກັບທີ່ປຶກສາຂອງເຜີນ, ເຈ ຣູເບັ້ນ ຄະລາກ ແລະ ເດວິດ ໂອ ມິກເຄ ໄດ້ປະກາດແຜນທີ່ຕີມາໄດ້ ກາຍເປັນ
ໂຄງການສະຫວັດດິການຂອງສາສນາຈັກ. ເປັນໜ້າສົນໃຈ, ສອງອາທິດຕໍ່ມາ, ແອວເດີ ມຽວວິນ ເຈ ບາເລິດ
ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ໃຫ້ເປັນປະທານຜູ້ທຳອິດຂອງໂຄງການ ແລະ ແຮ ໂຮນ ປີ ລີ ເປັນຜູ້ຈັດການ.

ຄວາມພະຍາຍາມນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈັດຕຽມຜູ້ຄົນທີ່ດີເລີດໃຫ້
ຈັດການກັບມັນ, ປະທານເຈ ຣູເບັ້ນ ຄະລາກ ໄດ້ປະກາດຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ “ການຈັດຕັ້ງລະບຽບຂອງ
ໂຄງການເປັນຜົນທີ່ມາຈາກການເປີດເຜີຍໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕິປະທານກະແລນ, ແລະ ໂຄງການນັ້ນ
ໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ໄປຕັ້ງແຕ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນມາໂດຍການເປີດເຜີຍເຊິ່ງນຸ່ງກັບຂອງອ້າຍນ້ອງ
ທີ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ມັນ.”²

ຂໍຮຽກຮ້ອງຂອງຜູ້ນຳຂອງສາສນາຈັກໃຫ້ບັນເທົາຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງມະນຸດແມ່ນໝັ້ນຄົງ ແລະ ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ. ປະທານກະແລນ ຢາກໃຫ້ມີ “ລະບົບທີ່ຈະຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ເບີງແຍງຜູ້ຄົນ ບໍ່ວ່າຈະແພງ ຫລາຍຂະໜາດໃດກໍຕາມ.” ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ ເພິ່ນຈະເຮັດຈົນກວ່າເພິ່ນຈະຕ້ອງ “ປິດຫ້ອງຮຽນສາສນາ, ຫລື ປິດການເຮັດວຽກງານເຜີຍແຜ່ສາສນາຊົ່ວຄາວ, ຫລື ແມ່ນແຕ່ປິດພຣະວິຫານ, ແຕ່ ສາສນາຈັກຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ຄົນປະສົບກັບຄວາມຫົວໂຫຍ.”³

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບປະທານກໍດອນ ບີ ຮິງລີ ຢູ່ເມືອງມານາກູ ປະເທດນິກາຣາກົວ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ກ່າວ ຕໍ່ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ 1,300 ຄົນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ລອດຊີວິດ ຈາກລົມພະຍຸທີ່ຮ້າຍແຮງຊຶ່ງມີຄົນເສຍ ຊີວິດຫລາຍກວ່າ 11,000 ຄົນ. ເພິ່ນໄດ້ບອກເຂົາເຈົ້າວ່າ, “ຕາບໃດທີ່ສາສນາຈັກມີກຳລັງວັດຖຸ, ພວກ ເຮົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກທ່ານຫົວຂ້າ ຫລື ຂາດເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ຫລື ຂາດປ່ອນພັກພາອາໄສ. ພວກເຮົາຈະ ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຕາມວິທີພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດ.”⁴

ລັກສະນະພິເສດອັນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດອັນສຳຄັນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນນີ້ ແມ່ນການເນັ້ນໜັກຕໍ່ຄວາມ ຮັບຜິດຊອບສ່ວນຕົວ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອຕົນເອງ. ປະທານມາຣິອອນ ຈີ ຣອນນີ ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ໂຄງການຕ່າງໆໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ໂດຍຄົນທີ່ມີຄວາມຫວັງດີເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຄົນຍາກຈົນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂຄງການຕ່າງໆນີ້ ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນຊົ່ວຄາວ ຊຶ່ງຕ່າງກັນກັບ ‘ຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນ ໃຫ້ຊ່ວຍຕົນເອງ.’”⁵

ການຊ່ວຍເຫຼືອຕົນເອງເປັນຜົນມາຈາກການດຳລົງຊີວິດແບບ ຕຽມພ້ອມສຳລັບອະນາຄົດ ແລະ ມີລະບຽບວິໄນສ່ວນຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດ. ຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນ, ສາສນາຈັກໄດ້ສອນວ່າຄອບຄົວ--- ເທົ່າທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໄດ້---ຄວນຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມສະຫວັດດີການຝ່າຍໂລກ ຂອງເຂົາເອງ. ທຸກໆຊົ່ວຄາວຄົນຖືກຮຽນຮ້ອງໃຫ້ຮຽນຮູ້ວ່າພື້ນຖານຂອງຫລັກທຳແຫ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອ ຕົນເອງແມ່ນ: ການຫລີກລ້ຽງໜີສິນ, ໃຊ້ເງິນຢ່າງລະມັດລະວັງ, ຕຽມພ້ອມສຳລັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ຟັງ ແລະ ເຮັດຕາມຄຳຂອງສາດສະດາທີ່ມີຊີວິດຢູ່, ພັດທະນາລະບຽບວິໄນເພື່ອຈະຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງ ຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມຢາກໄດ້, ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມຫລັກທຳເຫລົ່ານັ້ນ.

ເປົ້າໝາຍ, ຄຳສັນຍາ, ແລະ ຫລັກທຳທີ່ຄ້ຳຊູວຽກງານຂອງການດູແລຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສິນແມ່ນ ຍາວນານໄປກວ່າຊີວິດມະຕະນີ. ວຽກງານອັນສັກສິດນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນປະໂຫຍດ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່

ຜູ້ທີ່ປະສົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຫລື ມີຄວາມຕ້ອງການເທົ່ານັ້ນ. ໃນຖານະເປັນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງ ພຣະເຈົ້າ, ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດຮັບມໍລະດົກຂອງຊີວິດນີ້ລັດດອນຢ່າງສົມບູນໄດ້ປາດສະຈາກການເອົາໃຈໃສ່ ພຽງພໍໃນການເບິ່ງແຍງຊຶ່ງກັນແລະກັນ ເມື່ອເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກ. ໃນການປະຕິບັດຢ່າງມີໃຈບຸນ ທີ່ຈະເສຍສະລະ ແລະ ໃຫ້ສິ່ງຂອງ ຂອງເຮົາແກ່ຄົນອື່ນ ເຮົາຮຽນຮູ້ຫລັກທຳອັນສູງສົ່ງກ່ຽວກັບການ ເສຍສະລະ ແລະ ການອຸທິດ.⁶

ກະສັດເບັນຢາມິນຜູ້ຍິງໃຫຍ່ ໄດ້ສອນວ່າເຫດຜົນອັນໜຶ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງເອົາສັບສິນສົມບັດໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ ຍາກຈົນ ແລະ ຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮັບເອົາການສົງເຄາະແມ່ນວ່າເຮົາຈະຮັກສາຄວາມໄຖ່ບາບ ຂອງເຮົາມື້ຕໍ່ມື້ ແລະ ເດີນໄປໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຜິດ.⁷

ຕັ້ງແຕ່ການຈັດຕັ້ງພື້ນຖານຂອງ ໂລກ, ການຄວາມມີໃຈບຸນເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງສັງຄົມທີ່ຊອບທຳຕ່າງໆ. ເຮົາປາດຖະໜາທີ່ຈະມີໂລກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສັນຕິພາບ ແລະ ສັງຄົມທີ່ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ. ເຮົາອະທິຖານ ສຳລັບສັງຄົມທີ່ມີໃຈບຸນ ແລະ ຊອບທຳ, ປະຖົມຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະ ເພື່ອຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງ ຈະໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ. ບໍ່ວ່າເຮົາຈະສ້າງພຣະວິຫານຈຳນວນຫລາຍປານໃດກໍຕາມ, ເຮົາຈະມີສະມາຊິກ ຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດກໍຕາມ, ຫລື ຜູ້ຄົນໃນທົ່ວໂລກ ຈະເບິ່ງພວກເຮົາໃນແງ່ດີຂະໜາດໃດກໍຕາມ---ຖ້າ ຫາກວ່າເຮົາບໍ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດທີ່ເປັນສູນກາງໃຫ້ “ຊ່ອຍຄົນອ່ອນແອ, ຍົກມືທີ່ຕົກ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງ ຜູ້ອ່ອນເພຍ”⁸ ຫລື ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຄົນທີ່ທຸກທໍລະມານ ແລະ ໂສກເສົ້າເສຍໃຈ, ແລ້ວເຮົາຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພໍໃຈ⁹ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດຮັບຜົນຂອງຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມປະຕິຍົມດີຢູ່ໃນຈິດໃຈ.

ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ມີອະທິການ 28,000 ຄົນທີ່ຊອກຫາຄົນຍາກຈົນ ເພື່ອຈະຊ່ອຍເຫລືອເຂົາເຈົ້າ. ອະທິການ ແຕ່ລະຄົນຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກກຳມະການຂອງຫວອດ ຫລື ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ຜູ້ນຳຂອງອົງການຕ່າງໆ, ຮ່ວມດ້ວຍປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ. ເຂົາເຈົ້າສາມາດ “ແລ່ນໄປ ຊ່ອຍຄົນແປກໜ້າ;...ປົນປົວຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຜູ້ທຸກໃຈ ເສຍໃຈ;...ແລະ ເຊັ່ນນີ້ຕາຂອງເດັກກຳພໍ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງແມ່ໝ້າຍຮູ້ສຶກປະຕິຍົມດີ.”¹⁰

ຈິດໃຈຂອງສະມາຊິກ ແລະ ຜູ້ນຳຂອງສາສນາຈັກຕະຫລອດທົ່ວໂລກໄດ້ຮັບອິດທິພົນອັນດີ ແລະ ຮັບການແນະນຳ ໂດຍຫລັກທຳຄຳສອນ ແລະ ວິນຍານອັນສູງສົ່ງໃນການໃຫ້ຄວາມຮັກ ແລະ ເບິ່ງແຍງເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຄົນໜຶ່ງຢູ່ອາເມຣິກາໃຕ້ໄດ້ທຸກໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນຄວາມຫົວໂຫຍ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຂອງສະມາຊິກຂອງສະເຕກນັ້ນຂອງລາວ. ເພາະລາວບໍ່ສາມາດຍອມໃຫ້ເດັກນ້ອຍທຶນທຸກດ້ວຍຄວາມ ຫົວ ໂຫຍ, ລາວຄົນພິບດິນນ້ອຍຕອນໜຶ່ງ ແລະ ຈັດໃຫ້ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດເຮັດການປູກຝັງ. ເຂົາເຈົ້າມີມ້າເຖົ້າໂຕໜຶ່ງ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນໄຖ່ດິນນັ້ນ. ແຕ່ກ່ອນເຂົາເຈົ້າຈະໄຖ່ດິນແລ້ວ, ມ້າໂຕນັ້ນໄດ້ຕາຍ ໄປຢ່າງໜ້າໂສກເສົ້າ.

ແທນທີ່ຈະຍອມໃຫ້ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍຫົວ ໂຫຍ, ບັນດາອ້າຍນ້ອງຂອງຖານະປະໂລຫິດໄດ້ມັດ ໄຖ່ໃສ່ຫລັງຂອງຕົນເອງ ແລະ ໄຖ່ດິນອັນແຂງນັ້ນຕໍ່ໄປ. ເຂົາເຈົ້າຮັບເອົາຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ຄວາມລຳບາກຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.¹¹

ໃນປະຫວັດສາດຂອງຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຕົວຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມຜູກມັດໃຫ້ຊ່ອຍເຫລືອ ຜູ້ຄົນທີ່ຍາກຈົນ. ຫລາຍໆຄົນໄດ້ຍິນເລື່ອງກ່ຽວກັບຜູ້ບຸກເບີກໃນບັນດາຂະບວນລັງວິລີ ແລະ ມາຕິນ ແລະ ກ່ຽວກັບຜູ້ບຸກເບີກຜູ້ມີສັດທາເຫລົ່ານີ້ທີ່ໄດ້ປະສົບຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມຕາຍລະຫວ່າງການ ອົດທົນຕໍ່ລະດູໜາວ ແລະ ສະພາບການທີ່ຮ້າຍແຮງລະຫວ່າງການເດີນທາງຂອງເຂົາເຈົ້າໄປຫາ ພາກຕາເວັນຕົກ. ຣໍເບີດ ເທເລີ ເປີຕັນ, ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳນວນຄົນທີ່ ບຣິກກຳ ຢັງ ຂໍຮ້ອງໃຫ້ໄປຊ່ອຍຊີວິດຂອງໄພ່ພົນທີ່ສືບໜຶ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

ພໍ່ຜູ້ໄດ້ຂຽນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ວ່າ, “ເຮົາຖືກປົກຄຸມດ້ວຍຫົມະ ແລະ ໜາວຫລາຍ.... ໜາວຫລາຍຈົນເຮົາ ເຄື່ອນຍ້າຍບໍ່ໄດ້. ເຄື່ອງແທກອຸນຫະພູມສະແດງວ່າ 11 ອົງສາຕໍ່ກວ່າສູນ...; ໜາວຈົນວ່າຜູ້ຄົນ ເດີນທາງບໍ່ໄດ້.”¹²

ອຸປະກອນສຳລັບຊ່ອຍຊີວິດໄດ້ຖືກສົ່ງໄປໃຫ້ໄພ່ພົນທີ່ຕົກຄ້າງຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແຕ່ວ່າ “ທັງໆທີ່ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທີ່ຜູ້ ຊ່ອຍກູ້ສາມາດເຮັດໄດ້, ແຕ່ຫລາຍຄົນໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ ແລະ ຖືກຝັງໄວ້ຢູ່ຂ້າງທາງ.”¹³

ເມື່ອໄພ່ພົນທີ່ໄດ້ຖືກຊ່ອຍຊີວິດເດີນທາງຜ່ານຮ່ອມພູເອັກໂກ, ລື່ຫລາຍຄົນໄດ້ຢຸດຊ່ອຍແມ່ທີ່ກຳລັງຈະ ຄອດລູກ. ຣໍ ເປີດສັງເກດເຫັນວ່າ ແມ່ໜຸ່ມນັ້ນບໍ່ມີເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ຈະຊ່ອຍໃຫ້ລູກນ້ອຍມີຄວາມອົບອຸ່ນ ຢ່າງພຽງພໍ. ເຖິງແມ່ນວ່າອາກາດໜາວຫລາຍ, ລາວ “ໄດ້ແກ້ເສື້ອຂອງລາວອອກ ແລະ ເອົາໃຫ້ແມ່ຜູ້ນັ້ນ ຫົມໃຫ້

ແອນ້ອຍຂອງນາງ.”¹⁴ ແອນ້ອຍຄົນນັ້ນ ຖືກຕັ້ງຊື່ໃຫ້ວ່າເອັກໂກ---ເອັກໂກ ສະຄອຍ---ເພື່ອຈື່ຈຳປ່ອນ ແລະ ສະພາບການກ່ຽວກັບການເກີດຂອງນາງ.

ຫລາຍປີຕໍ່ໄປນີ້ເບີດໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ໃນຝ່າຍອະທິການຂອງສາສນາຈັກ, ຊຶ່ງເພິນໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນເວລາ ຫລາຍກວ່າ 30 ປີ. ເມື່ອເພິນມີອາຍຸໄດ້ 86 ປີ, ນິເບີດ ເທເລີ ເບີຕັນ ໄດ້ເຈັບປ່ວຍລົງ. ເພິນໄດ້ ເຕົ້າໂຮມຄອບຄົວຂອງເພິນໃກ້ຕຽງນອນຂອງເພິນເພື່ອໃຫ້ພອນອັນສູດທ້າຍແກ່ເຂົາເຈົ້າ. ໃນຄໍາເວົ້າ ສູດທ້າຍຂອງເພິນ, ເພິນໃຫ້ຄໍາແນະນຳອັນເລິກຊຶ່ງ ແລະ ລຽບງ່າຍວ່າ: “ໃຫ້ມີຄວາມເມດຕາ ຕິຄົນຍາກຈົນ.”¹⁵

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາໃຫ້ກຽດແກ່ຜູ້ຄົນຍິງໃຫຍ່ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຈັດຕັ້ງ ແລະ ປະຕິບັດລະບົບຊ່ອຍເຫລືອຕິສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກທີ່ຍາກຈົນ. ເຮົາໃຫ້ກຽດແກ່ຜູ້ຄົນ, ໃນປະຈຸບັນນີ້, ຊ່ອຍເຫລືອຄົນຍາກຈົນຫລາຍຢ່າງຫລາຍແນວຢ່າງງຽບງຽມໃນການ “ມີຄວາມເມດຕາຕິຄົນຍາກຈົນ,” ໃຫ້ອາຫານແກ່ຄົນຫົວເຂົ້າ, ໃຫ້ເຄື່ອງນຸ່ງແກ່ຄົນເປື້ອຍກາຍ, ປະຕິບັດຕິຄົນເຈັບປ່ວຍ, ແລະ ຢ້ຽມຢາມຄົນໃນຄູກ.

ນີ້ເປັນວຽກງານອັນສັກສິດທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຄາດຫວັງຈາກສານຸສິດຂອງພຣະອົງ. ເປັນວຽກງານທີ່ ພຣະອົງຮັກເມື່ອພຣະອົງຢ່າງຢູ່ແຜ່ນດິນໂລກ. ເປັນວຽກງານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຈະເຮັດຖ້າພຣະອົງ ຢ່າງຢູ່ທ່າມກາງພວກເຮົາໃນປະຈຸບັນນີ້.¹⁶

ເຈັດສິບຫ້າປີຜ່ານມາແລ້ວ, ລະບົບທີ່ຈັດຂຶ້ນສຳລັບຄວາມລອດທາງວິນຍານ ແລະ ຄວາມລອດທາງໂລກ ຂອງມະນຸດຈາກວຽກງານອັນເລັກນ້ອຍກາຍເປັນວຽກງານອັນໃຫຍ່. ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ລະບົບນີ້ໄດ້ໃຫ້ພອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຄົນຫລາຍສິບລ້ານຄົນດີຂຶ້ນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ລະບົບສະຫວັດດິການທີ່ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍສາສນາບໍ່ແມ່ນເລື່ອງເລັກນ້ອຍທີ່ໜ້າສົນໃຈໃນ ປະຫວັດສາດຂອງສາສນາຈັກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເປັນຫລັກທຳທີ່ເປັນພື້ນຖານຂອງມັນ, ມີຄວາມໝາຍ ກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາເປັນຢູ່. ມັນເປັນຈຸດສຳຄັນຂອງລັກສະນະຂອງເຮົາໃນຖານະເປັນສານຸສິດຂອງ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາອົງເປັນຕົວຢ່າງຂອງເຮົາ, ພຣະເຢຊູຄິດ.

ວຽກງານໃຫ້ເບິ່ງແຍງຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລະ “ໃຫ້ມີຄວາມເມດຕາຕິຄົນຍາກຈົນ” ເປັນວຽກງານອັນສັກສິດ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກບັນຊາຈາກພຣະບິດາ ແລະ ເພື່ອຈະໃຫ້ພອນ, ເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ປະທານຄວາມສູງສົ່ງ

ແກ່ລູກໆຂອງພຣະອົງ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທິມິຕິທະນາຍຄວາມ
ໃນຄໍາອຸບປະມາເລື່ອງໄທຊາມາເລຍຜູ້ໃຈດີວ່າ, “ທ່ານຈົ່ງໄປເຮັດຢ່າງນັ້ນຄືກັນ.” ຂ້າພະເຈົ້າເປັນ
ພະຍານກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຊຊີຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, comp. Clare Middlemiss (1955), 189.
2. J. Reuben Clark, “Testimony of Divine Origin of Welfare Plan,” *Church News*, Aug. 8, 1951, 15; see also Glen L. Rudd, *Pure Religion*, (1995), 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 34.
4. In “President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States,” *Ensign*, Feb. 1999, 74.

5. Marion G. Romney, “The Celestial Nature of Self-Reliance,” *Liahona*, Mar. 2009, 15.
6. See Doctrine and Covenants 104:15–18; see also Doctrine and Covenants 105:2–3.
7. ເບິ່ງ ໂມໄຊຢາ 4:26–27.
8. See Doctrine and Covenants 81:5; ເບິ່ງ ມັດທາຍ 22:36–40 ນຳອີກ.
9. See Doctrine and Covenants 104:18.
10. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:567–68.
11. Interview with Harold C. Brown, former Welfare Services Department managing director.
12. Journal of Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City, Nov. 2–6, 1856.
13. Robert Taylor Burton, in Janet Burton Seegmiller, “*Be Kind to the Poor*”: *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), 164.
14. Lenore Gunderson, in Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellyourstory.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, in Seegmiller, “Be Kind to the Poor,” 416.
16. See Dieter F. Uchtdorf, “You Are My Hands,” *Liahona*.
17. ລູກາ 10:37.